

нарушение на съдопроизводствените правила, както и че е необосновано – отменителни основания по чл. 209, т. 3 от АПК. Касационният жалбоподател счита за неправилни изводите на съда, че при постановяване на оспорения административен акт са нарушени административнопроизводствените правила, тъй като не била обсъдена обстановката в Иран. Председателят на ДАБ е изпълнил вмененото му задължение по чл. 75, ал. 2 от ЗУБ да прецени всички относими факти, свързани с личното положение на чужденеца и с държавата му по произход. В съдебното решение са пренебрегнати изводите на административния орган относно недостоверността на бежанската история, съотнесена с информацията за положението в Иран, което положение не поражда реална опасност за лицето да претърпи тежко посегателство по смисъла на закона. Безспорно е установено, че иранският гражданин не е преследван персонално, а страхът му от конкретни посегателства е необоснован. Опасност в по-общ план може да е свързана само с наличие на въоръжен конфликт, какъвто в случая не съществува. Неправилно е също така заключението на съда, че административния орган е длъжен да се мотивира относно принципа “non refoulement” (забрана за връщане). В сегашната редакция на чл. 75, ал. 5 от ЗУБ не е предвидено при отказ за предоставяне на бежански или хуманитарен статут председателят на ДАБ да се произнася задължително за сигурността на държавата, в която чужденецът следва да бъде върнат. Налице е несъответствие на формираните от решаващия съд изводи с установените по делото факти, от които се установява, че живота и свободата на търсеция закрила не са застрашени и той не е изложен на опасност от изтезание или други форми на жестоко, нечовешко или унижително

отнасяне или наказание в родината му. По тези съображения касационният жалбоподател претендира отмяна на обжалваното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг тричленен състав на ВАС. Ответникът – Сейфолах Мирфендерски, гражданин на Иран, чрез процесуален представител адв. Даскалова от САК, представя писмени бележки, в които развива подробни съображения за неоснователност на касационната жалба, а обжалваното решение счита за правилно и законосъобразно. Същите доводи поддържа и в съдебно заседание.

Представителят на Върховната административна прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба. Сочи, че в нарушение на чл. 236, ал. 2 от ГПК решаващият състав не е обсъдил всички доказателства и всички доводи на касационния жалбоподател. Неосновано е прието, че административния орган не е обсъдил всички относими факти, свързани със страната по произход (л. 5 и 6). Съгласно чл. 75, ал. 2 от ЗУБ при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата по произход или с трети държави. С тази разпоредба законодателят изисква преценка на относимите факти с оглед на конкретната бежанска история и свързаните с нея обстоятелства относно държавата по произход предвид чл. 8 и 9 от ЗУБ, извършени деяния, последиците от тях, настоящото отношение на официалните власти в случаи на завръщане и т.н., а не хипотетично обсъждане на цялостната ситуация в държавата по произход. Като се има предвид съдържанието на решението на ДАБ административният орган се е съобразил с чл. 75, ал. 2 от ЗУБ. Първоинстанционният съд по същество не е

изложил съображения относно изводите за липсата на основания по чл. 8 и 9 от ЗУБ, подробно мотивирани в решението на ДАБ. Налага се извод, че обжалваното решение се явява неправилно на всички основания по чл. 209, т. 3 от АПК и следва да се отмени, а предвид забраната за фактически установявания, съгласно чл. 220 от АПК и на основание чл. 222, ал. 2, т. 1 от АПК делото следва да се върне за ново разглеждане.

Върховният административен съд, в настоящия петчленен състав на Първа колегия, като прецени данните по делото и доводите на страните, приема за установено следното: Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна.

Производството пред тричленния състав на ВАС е образувано по жалба на Сейфолах Мирфендерски, гражданин на Иран, против решение № 264 от 22.06.2010 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4, във връзка с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказал да му предостави статут на бежанец и хуманитарен статут. С обжалваното решение тричленният състав на ВАС е приел, че оспорения административен акт е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 3 и 4 от АПК, тъй като е постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и материалния закон. В решението не е обсъдена обстановката в държавата по произход, включително и спазването на човешките права, което представлява нарушение на изискването на чл. 75, ал. 2, изр. първо от ЗУБ. Освен това, когато молбата за закрила се приема за неоснователна поради отсъствие на предпоставките по чл. 8 и 9 от ЗУБ административният орган е следвало да се

мотивираща и относено принципа “non refoulement” (забрана за връщане), залегнал в чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, въведен с чл. 33, ал. 1 от Конвенцията за статута на бежанците, който е длъжен да спазва. В конкретното административно производство е следвало да се извърши преценка дали в случай на връщане на чужденеца в страната му по произход той ще е изложен на опасност от изтезания или друга форма на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Макар в административната преписка да се съдържат данни относно обстановката в Иран и по-специално, че положението на човешките права се влошава, административният орган не е изпълнил задължението си да обсъди последствията за чужденеца в случай на връщането му в страната по произход. Това негово задължение следва не само от чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, но и от чл. 19, ал. 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз по отношение на всички административни и съдебни органи и гражданите на Европейския съюз. По тези съображения тричленният състав на ВАС е отменил оспорения акт и е върнал преписката на ДАБ за ново произнасяне.

Така постановеното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

Неоснователни са доводите в касационната жалба, че за административния орган е отпаднало задължението да се мотивира относно принципа “non refoulement” (забрана за връщане). Настоящият състав споделя възраженията на ответника, че в новата редакция на чл. 75, ал. 2, изр. първо от ЗУБ (ДВ, бр. 52/2007 г.) на практика е инкорпорирано изискването на чл. 75, ал. 5 от ЗУБ (отм., ДВ, бр. 52/2007 г.) и за административния орган продължава да е в сила изискването за преценка на ситуацията в държавата по произход, кумулативно с

преценката на фактите относно личното положение на молителя. Това тълкуване на разпоредбата на чл. 75, ал. 2, изр. първо от ЗУБ е в съответствие с принципа “non refoulement” (забрана за връщане), залегнал в чл. 4, ал. 3 от ЗУБ и гарантира неговото спазване. Ето защо непроизнасянето относно ситуацията в държавата по произход представлява нарушение на чл. 75, ал. 2, изр. първо от ЗУБ, както законосъобразно е приел и тричленният състав на ВАС.

В допълнение, настоящият състав приема за основателни аргументите на ответника, че при новото разглеждане на молбата му за закрила административния орган следва да вземе предвид и новото обстоятелство в личната му история, свързано със смяната на религиозната му принадлежност и приемане на християнската религия през 2009 г. В подкрепа на това свое твърдение молителят прилага служебна бележка от Апостолска християнска църква „Ново поколение”, регистрирана на основание чл. 18 от Закона за вероизповеданията, съгласно която същият е преминал курс „Основи на вярата” в периода 01.11.2009 г. – 31.12.2009 г. В хода на административното производство следва да се съберат конкретни доказателства за новата религиозна принадлежност на иранския гражданин, да се провери доколко е запознат с основните постулати на новата му религия и дали се касае за съзнателно взето от него решение. След установяване на посочените обстоятелства, следва да се направи повторна преценка на личното положение на молителя, като се отчете и силно влошаващата се ситуация с религиозните права и свободи в Иран, за което има сведения в редица международни източници. По изложените съображения не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и същото като

законосъобразно и правилно следва да бъде оставено в сила.

Ето защо и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Върховният административен съд, петчленен състав на Първа колегия

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 16054 от 29.12.2010 г., постановено по адм. дело № 10013/2010 г. по описа на Върховния административен съд, трето отделение. Решението е окончателно.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Румяна Монова
ЧЛЕНОВЕ:/п/ Галина Карагъзова
/п/ Диана Гърбатова
/п/ Татяна Хинова
/п/ Марио Димитров

Г.К.